

През 1880 г. ще да е билъ председателъ на „Клуба на българитѣ“ въ Пловдивъ, защото на тоя адресъ князь Батембергъ му праща телеграма съ дата 26 мартъ съ следното съдържание: „Много съмъ чувствителенъ на приветствията на представителитѣ на Източна Румелия и чрезъ васъ имъ благодаря сърдечно за тѣхнитѣ къмъ менъ чувства“.

Билъ е следъ това градски лѣкаръ въ Сливенъ, но за кратко. Въ 1891—1892 г. става държавенъ лѣкаръ по линията Ямболъ—Бургасъ и е награденъ за тая служба съ кръста за гражданска заслуга V степенъ. Въ 1894 г. е билъ пенсиониранъ и отъ тогазъ насетне се е занимавалъ съ свободна практика и то почти безплатно, за близки, познати и бедни. По случай двадесетъ и петъ годишнината на санитарното дѣло е награденъ съ медалъ съ корона за гражданска заслуга, като най-старъ лѣкаръ въ България. Има при това и поборнически медалъ, както и медалъ отъ папа Пий IX, при ходенето му въ Римъ съ униатската делегация.

Д-ръ Мирковичъ вземаше участие и въ политическия животъ на България следъ Освобождението, особено презъ време на Съединението и въ размирнитѣ времена следъ детронирането на князь Батембергъ, но съ едно достатъчно широко и примирително отношение къмъ настѣпилитѣ събития. Той бѣше народенъ представителъ въ Великото народно събрание по избирането на князь Фердинандъ, както и по-после въ едно отъ обикновенитѣ народни събрания. Но политическитѣ борби въ своитѣ крайности го отвръщаваха, и той се отдаде на своитѣ духовни занимания.

Още въ 1860 г. Мирковичъ написа и издаде „Българска граматика“, а въ 1883 — „Практическо приготвление за граматиката въ основнитѣ училища“. По-сетне състави и издаде книгата „Петъръ велики, Екатерина II и Мечниковъ по Ламартина“. Отъ него има и следнитѣ съчинения: „Домашенъ омеопатически лѣкаръ“, „Предпазителни мѣрки противъ холерата“ (1893 г.), „Униатското движение и черковния въпросъ“ (1897 г.), „Вѣчнитѣ истини, отъ духа на Викторъ Хюго“ (преводъ, 1900 г.).

Въ 1891 г. започва редактирането на списание „Нова свѣтлина“, въ което прокарва, като пръвъ пионеръ въ България, учението на спиритизма и окултизма. Въ 1893 г. къмъ това списание прибавя и списанието „Здравословие“, въ което проповѣдваше и популяризираше водолѣчение, слънцелѣчение, хигиена, масажъ, животенъ магнетизъмъ, внушение за лѣчебни цели, както и омеопати-